

er min Opfattelse, at vi nok saa meget kan stemme imod den af det ærede Medlem Hr. Borgbjerg stillede Dagsorden om Adskillelse af Stat og Kirke; den Løn, der bydes den danske Præstestand her, vil medføre Straadøden for Forholdet mellem Stat og Kirke. Den vil medføre, at Præstembederne bliver besat med Indremissionærer, Højskolefolk og den Slags. Det vil blive umuligt at skaffe Grundlag for akademisk Uddannelse med disse Lønninger. Naar der i Indledningen til Betænkningen er nævnt en Række Henvendelser fra forskellige Organisationer, Provsteforeninger, Præsteforeninger, Menighedsraad o. s. v., saa savner jeg i høj Grad en Henvendelse fra Biskopperne. Det er dog dem, der i første Række kender Præsternes Vilkaar og ved, hvor elendigt de er stillet, og der burde derfor fra disse have været et Opraab om at tiltræde Forslagene til Ophjælpning af Præsternes Lønninger. Der staar i vor Betænkning, at vi ikke har kunnet tage Hensyn til det af Lønningsraadet til Udvalget sendte Materiale vedrørende akademisk uddannede Teologers Løn i Forhold til andre Tjenestemænd med akademisk Uddannelse i andre Fakulteter. Der er i den Betænkning, som vi har været Medunderskrivere af, brugt nogle meget forsigtige Udtryk herom. Personlig kunde jeg ønske, at man om hele denne Sammenstilling havde sagt, at Lønningsraadets hele Adfærd har været taabelig. Det er dog taabeligt at sammenligne en 35-aarig akademisk uddannet Læge og en 35-aarig akademisk uddannet Præsts Lønningsforhold med hinanden. Vi ved, at den Stilling, den 35-aarige Læge faar, er 2—3 Gange saa vellønnet igennem de ekstra Honorarer, han faar, og det samme gælder overfor Tjenestemænd i Ministerierne, thi der er jo ikke en eneste af de ministerielle Tjenestemænd, som nøjes med en enkelt Stilling.

Vi har stillet et Par Ændringsforslag for at søge at ophjælpe de daarligst stillede Præsters Løn, uden at Lønningsfonden skulde blive angrebet. Det ene er Ændringsforslaget under Nr. 1. I Ændringsforslagene Nr. 2 og 3 har vi stillet Forslag om, at de forskellige Honorarer til Provsterne bliver gjort til en Provsteløn, saaledes at vedkommende faar Pension deraf. Vi er nu kommet saa langt frem med Behandlingen

af Lovforslagene, at jeg efter det Udfald, Afstemningerne hidtil har faaet, føler mig overbevist om, at disse Ændringsforslag vil blive forkastet ved en Afstemning. Men vi har det Haab, at der dog maa findes en eller anden Façon, hvorved det vil blive muligt at kunne give Præsterne noget, ligesom vi mener, at Provsterne maa have Pension af den Løn, de faar for det Arbejde, de udfører. I denne Henseende har vi jo Tilslutning fra det radikale Parti. Det undrer mig selvfølgelig i høj Grad, at den tidligere Kirkeminister, det ærede Medlem Hr. Povlsen, viser en saa kolossal Hensynsfuldhed overfor den nuværende højtærede Kirkeminister, at selv om det ærede Medlem finder det baade rigtigt og rimeligt at give Provsterne denne Løn, nænner det ærede Medlem Hr. Povlsen af Hensyn til den højtærede Kirkeminister dog ikke at gaa med til at gennemføre det Forslag, som han anser for rigtigst.

Jeg mener, at det vil gavne den Sag, som vi kæmper for, bedst, at vi paa det nuværende Tidspunkt trækker Ændringsforslagene under Nr. 1, 2 og 3 tilbage, idet jeg vil henstille, at Sagen under Lovforslagets videre Gang gennem Tinget bliver gjort til Genstand for den omhyggeligst mulige Overvejelse.

Formanden: Ændringsforslagene Nr. 1, 2 og 3 er taget tilbage. Ønsker nogen at optage noget af dem? (Ophold). Da det ikke er Tilfældet, er de bortfaldet.

Povlsen: Et af de vigtigste Spørgsmaal paa det foreliggende Lovforslag, nemlig Spørgsmaalet om Provstiuvalgene, er afgjort i Princippet ved Afstemning, som har fundet Sted. Det, der bliver tilbage, bliver kun at afgøre, i hvilken Form disse Provstiuvalg skal indføres. Her stiller jo et Mindretal Forslag om, at Tallet paa Provstiuvalgets Medlemmer skal reduceres fra 5 til 3. Heller ikke i denne Skikkelse kan det radikale Mindretal tiltræde Forslaget om et Provstiuvalg. Vi mener, at de ogsaa i denne Skikkelse vil indgaa som Led i den Kirkeforfatning, som tilstræbes.

Vi fra det radikale Mindretals Side maa beklage det Brud, man i § 63 gør paa den sunde Ordning, at de Midler, der fra gammel Tid er henlagt til kirkeligt Brug, deles lige.